

ההופעה הגדולה בבית

מעט רוח צוננת חודרת סוף-סוף אל פינת-הכתיבה שלי, ואני שוב יושבת להמתיק איתכם את סודותיהם הגנוזים. בכל פעם שאני פותחת את מיכתביכם, אני שוכחת עולם ומלואו, ושוקעת איתכם יחד בחוויות המין שלכם.

רבותי, מין זהו הבידור היחיד שנשאר לנו. ללא מיסים וללא הגבלה. למה שלא תנצלו את הדבר הנפלא הזה, שהוענק לנו כדי שנוכל להירגע ולהשתחרר?

ילי אניזו

הכל

הולך!

קצר וקולע

כולי רגיל. הכל אצלי נורמאלי. אני אהב לגעת בסיטמות, לצבוט בהן קלות, ללטף את השדיים, לרדת בלשוני למקומות מוצנעים. ללקק ולמזמז. אני מכין הכל ובאשר גם אני מוכן ומאיים להתסופץ, אני מחזיר מה שיש, זה קצר.

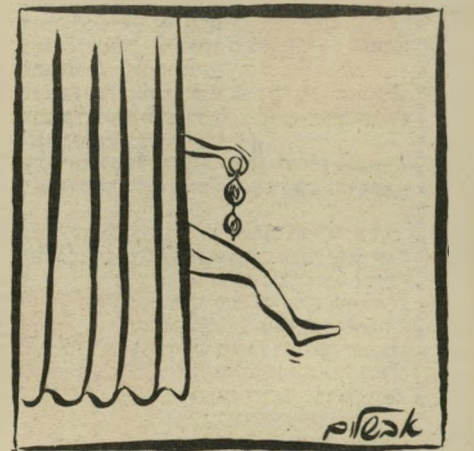
עד כאן היה הכל נהדר ומכאן והלאה אכזבה לי ובטוח לבנות-הזוג שלי. זה מציק לי ואצלך הרי הכל הולך, אז אולי יש לך פיתרון לבעיה.

זהו סוף-סוף שאלה בעניין הפין הקצר, הדרושת שזוכה עד הסוף, ולכן, מלוטפי, נתחיל בפירוט כמה תנחות המתאימות לפין הקצר במיוחד, אחרי שמילאת את תפקידך בהכנת הרקע, והריגע הגדול הגיע. תנחה א': האשה על ארבע, הגבר מאחוריה, על כירכיו, אפשר להניח כרים, כדי ליצור הגבהות שונות. תנחה ב': בערך אותה תנוחה כמו התנוחה הקודמת, אך האשה על קצה המיטה והגבר בעמידה. תנחה ג': היא על הגב, כששלוש כריות מתחתה, והגבר מעליה, מתוח כמעט כמו קפיץ ומקרב את רגליו עד ידיו, שהם גם החלקים היחידים הנוגעים במיטה. תנחה ד': האשה בתנוחת-הגב, ושוב כרית או שתיים להגבהת רגליה, והיא נשענת בכירכיה על כתפי הגבר.

תנחה ה': התנוחה האוראלית, המביאה לתוצאות נפלאות מפני שהאיבר הקצר נוח מאוד בחלל הפה.

תיאבון בחוץ, אוכל בבית

בכל פעם שאנחנו יוצאים לבלוי ממש, בעלי אינו מוותר, וזה חייב להיות סטרייט-טיז או ריקודי-בטן. ואז הוא יושב ומונה את מעלותיה

של הגברת, מביט בה בתאווה ובסקרנות, תוך כדי מזימוז באבריי. כך היינו, למשל, באחרונה במועדון-לילה יפואי עם סטרייט-טיז. במשך כל הערב שיבה

בעלי את שדיה של החשפנית. כמה הם יסים! כמה הם מלאים! כמה הם חשניים!"

אני מרגישה מושפלת והקינאה אוכלת בי, השבוע לא יכולתי יותר, אמרתי לו, אתה יכול להתעסק איתה. אני הולכת! והוא הסתכל בי ואמר, "מקנאה, ה?"

למחרת הוא ביקש פליחה ואמר שאני מתייחסת לכך ברצינות רבה מדי, ושהוא רוצה להיות רק איתי, אני שלו, אני האמא של הילדים שלו, אבל הוא זקוק לעידוד — זה בא לו במקומות כאלה.

הוא מצפה ממני להיות יותר "גיועית", כך הוא קרא לזה, ופשוט להשתתף איתו באורגיה המילולית.

יקרתי, נראה לי שהאסון אינו נורא כל-כך. קורה שלפעם כל מיני תחושות וזרמים עוברים בגופו של אדם בראותו אדם שני המושך את תשומת-ליבו המינית.

זאת אינה בגירה ואין זאת אומרת שאותו גבר או אותה אשה אינם מוצאים את התשובה לתשוקותיהם המיניות בכך הוג שלכם.

אולי דווקא ביריעת נטיותיו והתעניינותו המיניות של בעלך תוכלי את לעזור לו לקבל את מירב התשובות לפנטסיות שלו על האשה והמין.

תחת להתרגן, הייתי מתייחסת לזה בהומור ונותנת לו כבית, אחרי ההופעה, את ההופעה הטובה כאמת, זאת שבסימה משתחרר הגבר מהתרגשותו ובא על סיפוקו — ההופעה הגדולה.

שתפי פעולה כאורגיה המוחית של בעלך, ותני לו להרגיש שהפנטסיה שלו יכולה לבוא על סיפוקה על-ידי אשתו משתפת-הפעולה.

אחד בלב, אחד בפה

אני מה שנקרא "עליו" מוצהר. לא מתחבא, לא בורה, וגם יש לי בן-זוג פחות או יותר קבוע. הוא גבוה, מקסימ, עדין ויפה. אלא מה? אני אהב

יחסים-מין מלאים — חברי, המאצו האדיר, רוצה רק במגע אוראלי. אינני מבין מה מונע מבעדו את החלק היפה ביותר במין, הרי גם אצל זוגות מעורבים התדירה היא שיא המישחק.

הכל נכון והכל הולך, ומובן שהרגליו המיניים של כל אחד הם בחזקת עולמו, וזה מה שיש. אבל תמיד אפשר שיש סיבות אחרות.

אספר לך סיפור על ידיד "עליו", עליו ונפלא, שיש לי בלוס-אנג'לס הרחוקה. זה מהתקופה שגרתית שם בקומונה של עליויים. אלה היו 12 בתים קטנים, מפוזרים בתוך גינה משגעת, גדרה כשורות עצים, ובמרכזו ג'אקווי ענק, שבו טבלו חברי-הקומונה להנאתם.

אחד האנשים שם היה ציור, בחור צרפתי מקסים שצד באחת המסיבות גבר נאה. הכימיה שנוצרה ביניהם היתה נפלאה, אלא שהבחור הסתפק בעקשנות עיקבית במגע אוראלי.

ציור הבין שמשוה לא בסדר, והחל כשיחות עדינות עם בן-זוגו ולאט-לאט, תוך יצירת קשר של אמון ובלי לחץ מיותר, נתגלה לפניו עברו של המאהב. זה נולד בעיר קטנה, גילה את נטיותיו בגיל 15, ובגיל 19 הסתבך בפרשת סמים וקיבל ששה חודשים בכלא. בחודשים האלה סבל מרורים, הוא נאנס ונאלץ לקיים יחסים-מין בכפיה.

ציור טיפה אותו כסבלנות רבה, תוך כדי בניית האגו של המאהב מחדש, ובאחת הישיבות בג'אקווי, שנועות רבים לאחר מכן, הלך הכל כפי שצריך ללכת. אני בטוחה שגם אתה תוכל לעשות נפלאות כסבלנות ובמילה טובה וכמובן בהקשבה, שהיא המעלה הגדולה ביותר במערכת-יחסים טובה.

(המשך מעמוד 33)

כספים

בתחום זה השנה הקרובה די טובה, מלבד החדשים אוקטובר ונובמבר, שבהם יתכנו הוצאות בלתי צפויות מראש. מדצמבר בני בתולה יוכלו לפעול לקידום ענייניהם הכלכליים. אותם שנוולדו בשבוע הראשון של המזל נוטים לסכן את כספם, אם בהימורים, הלוואה לחבר או קרוב, שאת אופיו יכירו מאוחר יותר, או הצטרפות לתוכניות דמוניות, לא מציאותיות ומטעות.

מגורים

תחום זה כבר הוזכר קודם לכן, סטורן השווה בבית הרביעי (בית המגורים) מביא לעיתים שינויים דראסטיים. זהו עניין שלא ניתן לבחירה. יתכן שבני המזל יאלצו

יש המסכנים את כספם בהימורים, בהלוואה לחבר או בתוכניות דמוניות

לפתע לשנות את מקום המגורים, נגד רצונם, אלא שלאחר זמן יתברר שצעד זה היה לטובה. שינויים במיבנה המישפחה יהיו סיבה נוספת לשינוי מקום-המגורים, למי שקונה או בונה בית, לא יהיה קל. המיכשולים והקשיים שבהם יתקל יעייפו ויתישו אותו, אבל בסופו של דבר התוכנית תצא לפועל, אלא שבקצב איטי מהמתוכנן.

נסיעות

נסיעות לחו"ל דווקא באות בחשבון. בפברואר-מרס יתבצעו נסיעות הקשורות לעבודה, אך במשך כל השנה צפויות נסיעות קצרות לשם ביקור, השתלמות או התרחקות ממקום או מאדם שגרם לאכזבה קשה.

ומה שבינו לבניה

מבחינה זו יופיטר בכל זאת מוכיח את עצמו. הוא שווה במזל דגים, שהוא הבית השביעי (בית הנישואים) של מזל בתולה. רבים מבני המזל יחשבו על נישואים ינסו למצוא קשר יותר רציני ומחייב. כוכב שבתאי, היוצר זווית

יש שיעברו כמה חוויות מאוד לא נעימות עד שיעמדו מתחת לחופה

מרובעת (קשה) לופיטר, לא יבא את זה בקלות. זאת אומרת שנישואיו יהיו, אבל עד שימצאו את עצמם מתחת לחופה יאלצו לעבור כמה חוויות בלתי-נעימות, שכמעט יסכלו את התוכניות.

לא כולם יצליחו להינשא (הכוונה על פנויים, כמובן) אך כל אחד ימצא לפחות שותף שיגרום לשינוי ניכר בחייו.

כל זה עדיין בשנת 86. לכשתגיע 87 זה יהיה לבנת חוויות חזקות ומלמדות. גם בשנת 87 ייווצרו קשרים חזקים, אבל הפעם לא על בניה לטווח רחוק, אלא על קשר סוער ומרתק, שהדגש הוא דווקא על הקשר המיני — מה שלא מאפיין בדרך-כלל את בני מזל בתולה.

(המשך מעמוד 31)

כי מייד עם חתימת החוזה תגיש תוכנית-בניה מפורטת, ותסיים את עבודת הבניה תוך חמש שנים מיום אישור התוכנית.

שאלנו את יוסי שטיינמן, מנכ"ל חברת דיוור, מתי לראשונה הגישה החברה תוכנית בניה. תשובתו: בשנת 1971.

בהמשך החוזה צויין עוד: הוסכם במפורש בין הצדדים כי הרוכש מתחייב לתת למשתכנים דיוור אקוויוולנטי (שווה ערך) בבניינים או השוכנים שיוקמו על-ידו על הנכס, אם ירצו בכך.

במילים אחרות: במשך 10 שנים תמימות לא הגישה סולל-בונה תוכנית בניה, ועד היום אין, למעשה, תוכנית-בניה מאושרת. מדוע ומדוע לא הוצע לדיירים דיוור חלופי, שווה-ערך, במקום תגובתה של גבי טלר, ודברת המינהל: הנכס נמכר לסולל-בונה, והמינהל לא מצא הפרת-חווה של סולל-בונה כלפיו.

מאז עבר השטח לידי סולל בונה, סבלו התושבים מטרדות מישפטיות רבות, וזכותם על השטח נשכחה. היו אומנם כמה פינויים, לאחר משאומתן, אך הרוב נותר במקום, ללא פיתרון הוגן.

החדשים האחרונים שוב חודשו המגעים בין ועד-התושבים לרשויות. הפעם ועד-השכונה החליט להפוך את העניין לפרשה ציבורית, והכין חומר ארכיוני רב כתחמושת.

את המאבק מנהלים הפעם בעיקר בניהם של המתיישבים הראשונים. ואלה, בניגוד להוריהם, אינם בוררים באמצעים.

באחרונה אף הגיעו לכנסת. ועדת המישה של ועדת-הפנים דנה בעניין לפני ימים אחרים.

הראל רפאלי, מועד-השכונה, הס' ביר השבועי: בוודאי שבוצעו הריגות בניה, במקור היו צריפים, רפתות ומיבנים שלא ראויים למגורים-אדם. עם הזמן גדלו המישפחות, והיום יושבים במקום גם בני בניהם של המתיישבים הראשונים. אילו היו רוצים לפתור את הבעיה היו סוגרים דברים עם ההורים שלנו. הם השודדים ואנחנו הנגולים, אבל היום נוה להם להציג אותנו כשודדי-קרקעות.

אנחנו רוצים כדיוק את מה שנקבע לנו בהסכם בין מינהל-מקרקעי-ישראל לסולל-בונה — דיוור כבתים שייבנו, או פיצוי כספי שווה-ערך.

יוסי שטיינמן מחברת דיוור דוחה את טענות התושבים בתוקף. בזמן שקנינו את השטח היו בו 180 מישפחות, פינונו 180 מישפחות. איך בכל זאת ישנו עדיין כלי-כך הרבה מישפחות במקום?

הסביר שטיינמן: לכלל מישפחה נתוספו חדרים ודירות, והשכונה גדלה עם הזמן.

ועד-השכונה מכיחש שבוצעו פינוי יים כה רבים, ושני הצדדים טוענים שבירים מיסמכים המצדיקים את טענת תיהם. שני הצדדים מסכימים שהיום יושבות במקום כ-120 מישפחות, ללא קשר עם מיספר המפונים.

נמאס לנו לחיות ככה, וזועקים היום תושביה-שכונה. "כבר לא יודעים למי לפנות." ומה הפלא?

במינהל מקרקעי ישראל אומרים: נכון שיש לנו חוזה, אבל בטאבו רשום כרגע סולל-בונה. צריך לפנות אליהם. בסולל-בונה אומרים: אנחנו לא יכולים לבנות.

ובעצם, למה שימהרו לבנות? הרי ערך-הקרקע עולה מיום ליום, ומי אמר שבחברה הסתדרותית עליהם לדאוג לעמל ולייצע?

חוץ מזה, החברה אינה משלמת בינתיים מיסים עירוניים.

בעריית תל-אביב מסבירים: אי אפשר להוציא רישיון-בניה. האזור בתהליך של רהתיבנות, צריך לפנות כל הפקידים המעורבים בעניין משוכנעים בצדקתם. מחזיקים ברשר תם ערימות של מיסמכים ומצוידים בהרבה שלוחה ורועע, אבל ג'מוסי, למרות הכל, מאימת להתפוצץ.